

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 20.9.2017 r.
COM(2017) 537 final

2017/0231 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniająca dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz
dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności
ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II)**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Niniejszy wniosek stanowi część pakietu środków mających na celu usprawnienie nadzoru rynków finansowych UE poprzez poprawienie funkcjonowania systemu Europejskich Urzędów Nadzoru oraz przyspieszenie i ukończenie tworzenia unii rynków kapitałowych. Niniejszy wniosek dotyczy nadzoru sprawowanego przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) oraz jego uprawnień i przewiduje przeniesienie niektórych uprawnień nadzorczych przysługujących obecnie właściwym organom krajowym.

Dyrektywą 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID II)¹ wprowadzono nowy rodzaj usług, które podlegają wymogowi uzyskania zezwolenia i nadzorowi: są to usługi w zakresie udostępniania informacji świadczone przez dostawców usług w zakresie udostępniania informacji. W dyrektywie 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID I) nie uwzględniono kwestii skutecznego obiegu, monitorowania i odtwarzania danych transakcyjnych². Spowodowało to, że dane transakcyjne w UE nie były ani spójne, ani o wystarczającej jakości, aby można było monitorować, czy cele dyrektywy MiFID są właściwie realizowane. Ponadto dane transakcyjne nie były udostępniane przez odpowiednie systemy obrotu na całym obszarze UE po rozsądnych kosztach.

Ponieważ niespójności pod względem jakości, formatu, rzetelności i kosztów mają negatywny wpływ na przejrzystość danych, ochronę inwestorów i efektywność rynku, MiFID II ma na celu poprawę jakości i dostępności danych transakcyjnych poprzez ustanowienie standardowego formatu tych danych, który jest łatwy do konsolidacji, łatwy do zrozumienia i dostępny po rozsądnych kosztach, a także poprzez nałożenie formalnych wymogów organizacyjnych na dostawców usług w zakresie udostępniania informacji oraz zobowiązanie ich do posiadania zezwolenia wydanego przez właściwe organy krajowe.

Z uwagi na transgraniczny wymiar przetwarzania danych, korzyści płynące ze skupienia w jednym ręku uprawnień dotyczących danych, w tym potencjalne korzyści skali, a także negatywny wpływ ewentualnych rozbieżności w praktykach nadzorczych zarówno na jakość danych transakcyjnych, jak i na zadania dostawców usług w zakresie udostępniania informacji, należy przenieść z organów krajowych na ESMA uprawnienia do udzielania zezwoleń dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji oraz do nadzoru nad nimi.

Niniejszy wniosek ogranicza się zatem do przeniesienia z właściwych organów krajowych na ESMA uprawnień do udzielania zezwoleń tym podmiotom oraz do nadzoru nad nimi poprzez uwzględnienie tych uprawnień w rozporządzeniu (UE) nr 600/2014 w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFIR)³ bez wprowadzania dalszych zmian do przepisów

¹ Dyrektywa 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

² Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).

materialnych mających zastosowanie do dostawców usług w zakresie udostępniania informacji, w tym do warunków dotyczących udzielania zezwoleń i wymogów organizacyjnych ustanowionych pierwotnie w MiFID II. W związku z tym uchylone zostają odpowiednie przepisy dotyczące usług w zakresie udostępniania informacji określone w MiFID II.

Ponadto niniejszy wniosek dotyczy również roli EIOPA w procedurach zatwierdzania modeli wewnętrznych.

Dyrektywa Wyplącalność II (dyrektywa 2009/138/WE⁴) stanowi, że zgodnie z opartą na ocenie ryzyka koncepcją kapitałowego wymogu wypłacalności (SCR) możliwe jest w szczególnych okolicznościach, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji oraz grupy takich zakładów, na poziomie poszczególnych zakładów lub grup, stosowały do obliczania SCR modele wewnętrzne, a nie standardową formułę. Te modele wewnętrzne wymagają zatwierdzenia przez organ nadzoru. Pomimo przeprowadzonych przez EIOPA cennych prac nad konwergencją praktyk nadzorczych w odniesieniu do modeli wewnętrznych, utrzymują się znaczne niespójności, jeśli chodzi o wymogi właściwych organów dotyczące modeli wewnętrznych; występują także trudności w ustaleniu wspólnych uzgodnień w sprawie modeli wewnętrznych grup w ramach kolegiów organów nadzoru.

Rozbieżności w nadzorowaniu i zatwierdzaniu modeli wewnętrznych prowadzą do niespójności i stwarzają nierówne warunki działania wśród uczestników rynku. Celem niniejszego wniosku jest więc wzmocnienie konwergencji praktyk nadzorczych poprzez zwiększenie roli EIOPA w odniesieniu do modeli wewnętrznych w drodze przepisów dotyczących współpracy i wymiany informacji oraz przyznanie EIOPA uprawnień do przyjmowania opinii w tym obszarze i do brania udziału, z własnej inicjatywy, w rozstrzyganiu sporów między organami nadzoru, m.in. za pośrednictwem wiążącej mediacji.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek jest spójny z innymi aktami prawa Unii, w tym z aktami, które przyznają bezpośrednie uprawnienia Europejskim Urzędom Nadzoru:

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek nie ma wpływu na inne obszary polityki Unii.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawą wniosku jest art. 53 ust. 1 i art. 62 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Zgodnie z zasadą pomocniczości (art. 5 ust. 3 TFUE), Unia podejmuje działania tylko wówczas, gdy cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplącalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

wystarczający przez państwa członkowskie i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.

Przepisy materialne dotyczące udzielania zezwoleń i nadzoru już uwzględniono w dyrektywie MiFID II, a więc kompetencje materialne już zostały przekazane instytucjom na szczeblu Unii. Jedyne zmiany zaproponowane w niniejszym wniosku polegają na tym, że to ESMA, a nie właściwe organy krajowe, będzie odpowiedzialna za udzielanie zezwoleń dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji oraz za nadzór nad nimi. W tym względzie rynki finansowe mają ze swej natury charakter transgraniczny i cecha ta tylko ulega pogłębieniu. Intensywność danych dotyczących rynków finansowych również wzrasta w szybkim tempie. Aby sprostać tym wyzwaniom, należy zwiększyć wydajność aspektów ram prawnych MiFID II dotyczących przetwarzania danych. Poprzez przeniesienie na ESMA uprawnień do udzielania zezwoleń dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji i do nadzoru nad nimi można zapewnić jednolite warunki dla danych transakcyjnych i kanałów zgłaszania transakcji, a jednocześnie pozwolić właściwym władzom krajowym na uwolnienie zasobów na potrzeby nadzoru nad użytkownikami końcowymi danych.

Zasada zatwierdzania modeli wewnętrznych przez organy nadzoru jest już zawarta w dyrektywie Wyplacalność II. Zmiany proponowane w niniejszym wniosku mają na celu wzmocnienie roli EIOPA, aby zwiększyć konwergencję praktyk nadzorczych w tym obszarze, w szczególności w odniesieniu do grup ubezpieczeniowych działających w kilku państwach członkowskich UE, pozostawiając jednak uprawnienie do zatwierdzenia takich wniosków organom nadzoru i, w stosownych przypadkach, kolegium organów nadzoru.

Proporcjonalność

Wniosek w pełni uwzględnia zasadę proporcjonalności, gdyż jest odpowiedni do osiągnięcia wyznaczonych celów i nie wykracza poza to, co jest konieczne do ich osiągnięcia. Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności, uwzględniając właściwą równowagę między interesem publicznym a racjonalnością proponowanego środka pod względem kosztów.

• Wybór instrumentu

Niniejszy wniosek zmienia dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady przyjętą na podstawie art. 53 ust. 1 TFUE oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady przyjętą na podstawie art. 53 i 62 TFUE. Aby zmienić obie te dyrektywy, wymagany jest zatem wniosek dotyczący dyrektywy.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

• Ocena skutków

Proponowane zmiany wspomnianych dyrektyw mają bardzo ograniczony charakter, a ponieważ dyrektywy te zostały wdrożone i są stosowane od niedawna, ich zmiany nie uzasadniają przeprowadzenia odrębnej oceny.

• Sprawność regulacyjna i uproszczenie

Punkt kompleksowej obsługi dla udzielania zezwoleń i sprawowania nadzoru, jaki powstanie dzięki zmianie dyrektywy MiFID II i rozporządzenia MiFIR, przyczyni się do zmniejszenia obciążeń regulacyjnych, m.in. dla mniejszych dostawców usług w zakresie udostępniania informacji. Uprawnienia i kompetencje właściwych organów w odniesieniu do dostawców usług w zakresie udostępniania informacji zostaną przekazane ESMA. Te jednolite ramy

udzielania zezwoleń i sprawowania nadzoru spowodują znaczne uproszczenie dla dostawców usług w zakresie udostępniania informacji prowadzących działalność transgraniczną oraz zmniejszenie obciążeń administracyjnych.

W odniesieniu do dyrektywy Wyłaczalność II konwergencja praktyk nadzorczych przyczynia się do usprawnienia procedur i wymogów dotyczących składania wniosków w całej Unii, ograniczając tym samym nierówne warunki działania, w szczególności dla grup ubezpieczeniowych.

- **Prawa podstawowe**

Prawo do rzetelnego procesu sądowego oraz prawo do obrony zostały zagwarantowane, głównie poprzez jasne ramy proceduralne i sądową kontrolę czynności dochodzeniowych, w przypadku gdy jest to wymagane przez sędziego krajowego, i ostatecznych decyzji wydawanych przez Trybunał Sprawiedliwości na podstawie niniejszej dyrektywy.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wpływ na budżet został przedstawiony w aktach zmieniających rozporządzenie MiFIR i aktach zmieniających rozporządzenie ustanawiające EIOPA.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W art. 1 wniosku określono zmiany, które są niezbędne dla przeniesienia obecnych uprawnień i kompetencji powierzonych właściwym organom na ESMA, która będzie odpowiedzialna za udzielanie zezwoleń przedsiębiorstwom zamierzającym prowadzić usługi w zakresie udostępniania informacji oraz za nadzór nad nimi.

Zmiany te obejmują modyfikacje i uchylenie szeregu przepisów MiFID II, w tym tytułu V dotyczącego dostawców usług w zakresie udostępniania informacji, sekcji D w załączniku I oraz przepisów dotyczących uprawnień właściwych organów do nakładania sankcji na dostawców usług w zakresie udostępniania informacji.

Art. 2 niniejszego wniosku zawiera zmiany dyrektywy Wyłaczalność II mające na celu zwiększenie roli EIOPA, co przyczyni się do konwergencji praktyk nadzorczych w zakresie wniosku dotyczącego modelu wewnętrznego, i obejmuje on zmiany w odniesieniu do wymiany informacji w zakresie takich wniosków dotyczących modelu, możliwości wydawania przez EIOPA opinii w odniesieniu do tej kwestii, a także możliwości uczestnictwa EIOPA w rozstrzyganiu sporów między organami nadzoru, na ich wniosek lub z własnej inicjatywy bądź, w pewnych okolicznościach, na wniosek zainteresowanych zakładów.

Zmiany przewidują także, że EIOPA powinna przygotowywać roczne sprawozdania w tej sprawie. Pozwoli to na ścisłe monitorowanie sytuacji w zakresie wniosków dotyczących modelu wewnętrznego, w tym naświetlenie wszelkich nierozstrzygniętych kwestii w odniesieniu do konwergencji praktyk nadzorczych w tym obszarze.

Artykuł ten przewiduje także dostosowanie niektórych elementów dyrektywy Wyłaczalność II (art. 231 ust. 3 i art. 237 ust. 3) do zmian rozporządzenia ustanawiającego EIOPA zawartych we wniosku Komisji w sprawie tego rozporządzenia odnośnie do wiążącej mediacji. Ponadto artykułem tym wprowadza się niezbędne zmiany do art. 248 ust. 4 dyrektywy Wyłaczalność II w sprawie wiążącej mediacji, usuwając odniesienia do

poprzedniej procedury rozstrzygania sporów przed Komitetem Europejskich Inspektorów ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych, który został zastąpiony przez EIOPA.

Art. 3 i 4 zawierają przepisy dotyczące transpozycji i wejścia w życie.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniająca dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz
dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności
ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II)**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1 i art. 62,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego⁵,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁶,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2014/65/UE ustanowiono ramy prawne dla dostawców usług w zakresie udostępniania informacji oraz zawarto wymóg posiadania przez dostawców usług w zakresie udostępniania informacji posttransakcyjnych zezwolenia jako zatwierdzone podmioty publikujące („APA”). Ponadto dostawcy informacji skonsolidowanych („CTP”) zostali zobowiązani do oferowania skonsolidowanych danych transakcyjnych dotyczących wszystkich transakcji zarówno na instrumentach kapitałowych, jak i na instrumentach innych niż kapitałowe w całej Unii, zgodnie z dyrektywą 2014/65/UE. Ponadto dyrektywą 2014/65/UE sformalizowano kanały zgłaszania transakcji właściwym organom poprzez zobowiązanie osób trzecich, które zgłaszają transakcje w imieniu przedsiębiorstw, do posiadania zezwolenia jako zatwierdzone mechanizmy sprawozdawcze (ARM).
- (2) Jakość danych transakcyjnych oraz przetwarzania i dostarczania takich danych, w tym transgranicznego przetwarzania i dostarczania danych, ma ogromne znaczenie dla osiągnięcia głównego celu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014, jakim jest zwiększenie przejrzystości rynków finansowych. Dzięki dokładnym danym użytkownicy uzyskują ogólny obraz działalności handlowej na wszystkich unijnych rynkach finansowych a właściwe organy – dokładne i wszechstronne informacje dotyczące interesujących je transakcji. Z uwagi na transgraniczny wymiar przetwarzania danych, korzyści płynące ze skupienia w jednym ręku uprawnień dotyczących danych, w tym potencjalne korzyści skali, a także negatywny wpływ ewentualnych rozbieżności w praktykach nadzorczych

⁵ Dz.U. C z , s. .

⁶ Dz.U. C z , s. .

zarówno na jakość danych transakcyjnych, jak i na zadania dostawców usług w zakresie udostępniania informacji, należy przenieść z organów krajowych na ESMA uprawnienia do udzielania zezwoleń dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji oraz do nadzoru nad nimi.

- (3) Aby dokonać spójnego przeniesienia takich uprawnień, należy uchylić odpowiednie przepisy dotyczące wymogów operacyjnych dla dostawców usług w zakresie udostępniania informacji oraz kompetencji właściwych organów w odniesieniu do dostawców usług w zakresie udostępniania informacji określonych w dyrektywie 2014/65/UE, oraz wprowadzić odpowiednie przepisy do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014⁷.
- (4) Przeniesienie na ESMA uprawnień do udzielania zezwoleń dostawcom usług w zakresie udostępniania informacji oraz do nadzoru nad nimi jest spójne z zadaniami ESMA. Dokładniej rzecz ujmując, przeniesienie uprawnień związanych z gromadzeniem danych, udzielaniem zezwoleń i nadzorem z właściwych organów na ESMA ma zasadnicze znaczenie dla innych zadań wykonywanych przez ESMA na podstawie rozporządzenia (UE) nr 600/2014, takich jak monitorowanie rynku, uprawnienia ESMA do tymczasowej interwencji i do zarządzania pozycjami, a także zapewnienie spójnego przestrzegania wymogów w zakresie przejrzystości przed- i postransakcyjnej. Dyrektywa 2014/65/UE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona,
- (5) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE⁸ (Wyplącalność II) przewidziano, że zgodnie z opartą na ocenie ryzyka koncepcją kapitałowego wymogu wypłacalności, w szczególnych okolicznościach możliwe jest, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji oraz grupy takich zakładów do obliczania tego wymogu stosowały modele wewnętrzne, a nie standardową formułę.
- (6) Zapewnienie ubezpieczającym i beneficjentom równoważnego poziomu ochrony wymaga, aby tego rodzaju modele wewnętrzne zostały uprzednio zatwierdzone przez organy nadzoru na podstawie zharmonizowanych procedur i standardów.
- (7) Aby zapewnić wysoki stopień konwergencji w dziedzinie nadzoru i zatwierdzania modeli wewnętrznych, EIOPA powinna mieć możliwość wydawania opinii na temat kwestii związanych z takimi modelami wewnętrznymi.
- (8) W celu wspierania konwergencji praktyk nadzorczych EIOPA powinna mieć możliwość – z własnej inicjatywy lub na wniosek organów nadzoru – udzielenia wsparcia tym organom w osiągnięciu porozumienia. W szczególnych okolicznościach, w przypadku gdy organy nadzoru nie dojdą do porozumienia w sprawie zatwierdzenia modelu wewnętrznego grupy – i zanim organ sprawujący nadzór nad grupą przyjmie ostateczną decyzję – przedsiębiorstwo powinno mieć możliwość zwrócenia się do EIOPA o mediację i pomoc w osiągnięciu porozumienia przez organy nadzoru. Organy nadzoru powinny współpracować i wymieniać się z EIOPA wszystkimi istotnymi informacjami, tak aby EIOPA mogła w pełni uczestniczyć w procesie zatwierdzania modelu wewnętrznego grupy.

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplącalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

- (9) W celu uwzględnienia nowej struktury zespołów na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, należy zmienić odpowiednie przepisy dyrektywy Wypłacalność II dotyczące zespołów w celu dostosowania ich do nowej procedury wiążącej mediacji przewidzianej w tym rozporządzeniu.
- (10) Aby uwzględnić zastąpienie Komitetu Europejskich Inspektorów ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych (CEIOPS) przez EIOPA, w dyrektywie Wypłacalność II należy skreślić odniesienia do CEIOPS.
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/138/WE,
- PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:**

Artykuł 1

Zmiany dyrektywy 2014/65/UE

W dyrektywie 2014/65/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do firm inwestycyjnych, operatorów rynków oraz firm z państw trzecich świadczących usługi inwestycyjne lub prowadzących działalność inwestycyjną poprzez utworzenie oddziału w Unii.”;

b) w ust. 2 uchyla się lit. d);

2) w art. 4 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 36) i 37) otrzymują brzmienie:

„36) „organ zarządzający” oznacza organ bądź organy firmy inwestycyjnej lub operatora rynku, wyznaczone zgodnie z prawem krajowym, które są uprawnione do formułowania strategii firmy, jej celów i ogólnego kierunku jej działalności oraz które nadzorują i monitorują proces podejmowania decyzji w zakresie zarządzania i obejmują osoby, które faktycznie kierują działalnością firmy.

W przypadku gdy w niniejszej dyrektywie zawarte są odniesienia do organu zarządzającego a zgodnie z prawem krajowym funkcja zarządcza i funkcja nadzorcza organu zarządzającego są przypisane różnym organom lub różnym członkom jednego organu, państwa członkowskie wskazują organy lub odpowiedzialnych członków organu zarządzającego odpowiedzialnych zgodnie z przepisami krajowymi, chyba że w niniejszej dyrektywie określono inaczej;

37) „kadra kierownicza wyższego szczebla” oznacza osoby fizyczne, które sprawują funkcje wykonawcze w firmie inwestycyjnej lub w operatorze rynku i które są odpowiedzialne za bieżące zarządzanie danym podmiotem i składają z niego sprawozdania organowi zarządzającemu, w tym za realizację polityki w zakresie dystrybucji usług i produktów na rzecz klientów przez firmę i jej pracowników;”;

c) uchyla się pkt 52), 53), 54) i 55) lit. c).

3) uchyla się tytuł V;

4) w art. 70 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 lit. a) uchyla się podpunkty (xxxvii)–(xxxx);

b) ust. 4 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) art. 5, art. 6 ust. 2, art. 34, 35, 39 lub 44 niniejszej dyrektywy; lub”;

c) ust. 6 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w przypadku firmy inwestycyjnej, operatora rynku uprawnionego do prowadzenia MTF lub OTF, bądź też rynku regulowanego, cofnięcie lub zawieszenie udzielonego instytucji zezwolenia zgodnie z art. 8 i 43;”;

5) art. 71 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy opublikowana kara administracyjna lub sankcja karna dotyczy firmy inwestycyjnej, operatora rynku, instytucji kredytowej w związku z usługami inwestycyjnymi i działalnością inwestycyjną lub usługami dodatkowymi bądź oddziałów firm z państw trzecich uprawnionych zgodnie z niniejszą dyrektywą, EUNGiPW dodaje wzmiankę do opublikowanej kary w odpowiednim rejestrze.”;

6) art. 77 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają przynajmniej, aby każda osoba upoważniona w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady*, wykonująca w firmie inwestycyjnej lub na rynku regulowanym zadanie opisane w art. 34 dyrektywy 2013/34/UE lub art. 73 dyrektywy 2009/65/WE bądź jakiegokolwiek inne zadanie przewidziane prawem, ma obowiązek niezwłocznego zgłaszania właściwym organom wszelkich faktów lub decyzji dotyczących tego przedsiębiorstwa, o których dowiedziała się w trakcie wykonywania swoich zadań i które mogą:

* Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87).”;

7) w art. 89 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 1 pkt 2 akapit drugi, art. 4 ust. 2, art. 13 ust. 1, art. 16 ust. 12, art. 23 ust. 4, art. 24 ust. 13, art. 25 ust. 8, art. 27 ust. 9, art. 28 ust. 3, art. 30 ust. 5, art. 31 ust. 4, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 8, art. 52 ust. 4, art. 54 ust. 4, art. 58 ust. 6 i art. 79 ust. 8, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 2 lipca 2014 r.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 1 pkt 2 akapit drugi, art. 4 ust. 2, art. 13 ust. 1, art. 16 ust. 12, art. 23 ust. 4, art. 24 ust. 13, art. 25 ust. 8, art. 27 ust. 9, art. 28 ust. 3, art. 30 ust. 5, art. 31 ust. 4, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 8, art. 52 ust. 4, art. 54 ust. 4, art. 58 ust. 6 i art. 79 ust. 8, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku*

Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 1 pkt 2 akapit drugi, art. 4 ust. 2, art. 13 ust. 1, art. 16 ust. 12, art. 23 ust. 4, art. 24 ust. 13, art. 25 ust. 8, art. 27 ust. 9, art. 28 ust. 3, art. 30 ust. 5, art. 31 ust. 4, art. 32 ust. 4, art. 33 ust. 8, art. 52 ust. 4, art. 54 ust. 4, art. 58 ust. 6 i art. 79 ust. 8 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

8) w art. 90 uchyla się ust. 2 i 3;

9) art. 93 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie stosują te środki od dnia 3 stycznia 2018 r.”;

10) w załączniku I uchyla się sekcję D.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2009/138/WE

W dyrektywie 2009/138/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 112 ust. 4 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Kiedy organy nadzoru uznają wniosek za kompletny, informują o nim EIOPA.

Na żądanie EIOPA organy nadzoru dostarczają EIOPA całą dokumentację złożoną przez zakład w ramach swojego wniosku.

EIOPA może wydać opinię skierowaną do zainteresowanych organów nadzoru zgodnie z art. 21a ust. 1 lit. a) i art. 29 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w ciągu 4 miesięcy od otrzymania przez zainteresowane organy kompletnego wniosku.

W przypadku gdy zostanie wydana taka opinia organ nadzoru podejmuje decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z tą opinią lub – jeżeli decyzja nie zostanie podjęta zgodnie z tą opinią – przekazuje EIOPA i wnioskodawcy pisemne uzasadnienie.”;

2) w art. 231 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku złożenia przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jego zakłady powiązane bądź wspólnie przez zakłady powiązane z ubezpieczeniową spółką holdingową wniosku o zezwolenie na obliczanie skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy oraz kapitałowego wymogu wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w grupie przy zastosowaniu modelu wewnętrznego zainteresowane organy nadzoru podejmują współpracę między sobą oraz z EIOPA w celu przyjęcia decyzji o udzieleniu lub odmowie udzielenia takiego zezwolenia oraz w celu określenia ewentualnych warunków, którym ono podlega.”;

(ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Organ sprawujący nadzór nad grupą bezzwłocznie informuje o otrzymaniu wniosku pozostałych członków kolegium organów nadzoru i niezwłocznie przekazuje kompletny wniosek wraz z dokumentacją złożoną przez zakład członkom kolegium, w tym EIOPA.”;

b) dodaje się nowy ust. 2b w brzmieniu:

„2b. W przypadku gdy EIOPA uzna, że wniosek, o którym mowa w akapicie pierwszym, reprezentuje szczególne kwestie, jeśli chodzi o spójność zatwierdzeń wniosków dotyczących modeli wewnętrznych w całej Unii, EIOPA może wydać opinię skierowaną do organów nadzoru zgodnie z art. 21a ust. 1 lit. a) i art. 29 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w ciągu 4 miesięcy od otrzymania kompletnego wniosku przez organ sprawujący nadzór nad grupą.

W przypadku gdy zostanie wydana taka opinia organy nadzoru przyjmują wspólną decyzję, o której mowa w akapicie drugim, zgodnie z tą opinią lub – jeżeli wspólna decyzja nie zostanie przyjęta zgodnie z tą opinią – przekazują EIOPA i wnioskodawcy pisemne uzasadnienie.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli w ciągu sześciomiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 2, którykolwiek z zainteresowanych organów nadzoru skierował sprawę do EIOPA zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 bądź EIOPA udziela pomocy organom nadzoru z własnej inicjatywy zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, organ sprawujący nadzór nad grupą odracza decyzję do momentu przyjęcia decyzji przez EIOPA zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, i podejmuje decyzję zgodną z decyzją EIOPA. Decyzję podjętą przez organ sprawujący nadzór nad grupą uznaje się za rozstrzygającą i jest ona stosowana przez zainteresowane organy nadzoru.”;

(ii) akapit trzeci zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy EIOPA nie wyda decyzji, o której mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, ostateczna decyzja należy do organu sprawującego nadzór nad grupą.”;

d) ust. 6 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Organ sprawujący nadzór nad grupą należycie uwzględnia wszelkie opinie i zastrzeżenia wyrażone w tym sześciomiesięcznym terminie przez inne zainteresowane organy nadzoru i przez EIOPA.”;

e) ust. 6 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Organ sprawujący nadzór nad grupą przekazuje wnioskodawcy, pozostałym zainteresowanym organom nadzoru oraz EIOPA dokument zawierający jego w pełni uzasadnioną decyzję.”;

f) dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Po upływie sześciomiesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 2, i zanim organ sprawujący nadzór nad grupą podejmie decyzję, o której mowa w ust. 6, zakład, który złożył wniosek zgodnie z ust. 1, może zwrócić się do EIOPA o udzielenia wsparcia organom nadzoru w osiągnięciu porozumienia, zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

Organ sprawujący nadzór nad grupą odracza decyzję do momentu przyjęcia decyzji przez EIOPA zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i podejmuje decyzję zgodną z decyzją EIOPA. Decyzję podjętą przez organ sprawujący nadzór nad grupą uznaje się za rozstrzygającą i jest ona stosowana przez zainteresowane organy nadzoru.

EIOPA przyjmuje decyzję w ciągu jednego miesiąca od zakończenia okresu postępowania pojednawczego, o którym mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

W przypadku gdy EIOPA nie wyda decyzji, o której mowa w akapicie trzecim, zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, ostateczna decyzja należy do organu sprawującego nadzór nad grupą. Decyzję podjętą przez organ sprawujący nadzór nad grupą uznaje się za rozstrzygającą i jest ona stosowana przez zainteresowane organy nadzoru.”;

3) dodaje się art. 231a i 231b w brzmieniu:

„Artykuł 231a

Zatwierdzanie modeli wewnętrznych przez organy nadzoru

1. EIOPA może, z własnej inicjatywy lub na żądanie organów nadzoru bądź zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, wydać opinię skierowaną do organów nadzoru zgodnie z art. 21a ust. 1 lit. a) i art. 29 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w sprawie modeli wewnętrznych oraz zatwierdzenia wniosków dotyczących modeli

wewnętrznych, jak określono w art. 112–127, art. 230, 231 i 233, w celu wspierania konwergencji praktyk nadzorczych.

W przypadku gdy EIOPA wyda opinię, o której mowa w akapicie pierwszym, organy nadzoru przyjmują – stosownie do przypadku – swoją decyzję lub wspólną decyzję, zgodnie z tą opinią lub – jeżeli decyzja lub wspólna decyzja nie zostaną przyjęte zgodnie z tą opinią – przekazują EIOPA i wnioskodawcy pisemne uzasadnienie.

2. W przypadku gdy organy nadzoru przeprowadzają wspólne kontrole na miejscu, w których bierze udział personel EIOPA zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, badając zakłady lub grupy zakładów stosujące pełen lub częściowy model wewnętrzny zgodnie z art. 112–127, 230, 231 lub 233, personel EIOPA sporządza odrębne sprawozdanie na temat tego modelu wewnętrznego. Sprawozdanie to przedkłada się zarządowi EIOPA.

Artykuł 231b

Przegląd

1. EIOPA corocznie przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdanie na temat ogólnych kwestii, jakimi zajmowały się organy nadzoru w procesie zatwierdzania modeli wewnętrznych lub ich zmian zgodnie z art. 112–127, 230, 231 i 233.

Organy nadzoru przekazują EIOPA informacje, które EIOPA uzna za istotne do sporządzenia takiego sprawozdania.

2. EIOPA przedstawia Komisji – do dnia 1 stycznia 2020 r. i po przeprowadzeniu konsultacji publicznych – opinię w sprawie stosowania art. 112–127, 230, 231 i 233 przez organy nadzoru, a także aktów delegowanych i wykonawczych standardów technicznych przyjętych na podstawie tych artykułów. Opinia ta obejmuje również ocenę wszelkich rozbieżności w modelach wewnętrznych w obrębie Unii.

3. W oparciu o opinię przedłożoną przez EIOPA zgodnie z ust. 2 Komisja przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w sprawie stosowania art. 112–127, 230, 231 i 233 przez organy nadzoru, a także aktów delegowanych i wykonawczych standardów technicznych przyjętych na podstawie tych artykułów, do dnia 1 stycznia 2021 r.”;

4) art. 237 ust. 3 akapit trzeci zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli EIOPA nie wyda decyzji, o której mowa w akapicie drugim, na podstawie art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, ostateczna decyzja należy do organu sprawującego nadzór nad grupą.”; oraz

5) w art. 248 ust. 4 skreśla się akapit trzeci.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia [12/18 miesięcy od daty wejścia w życie] r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do

wykonania niniejszej dyrektywy. Przekazują one niezwłocznie Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

2. Państwa członkowskie stosują środki w odniesieniu do art. 1 od dnia [36 miesięcy od dnia wejścia w życie], a w odniesieniu do art. 2 od dnia [data rozpoczęcia stosowania zmiany rozporządzenia w sprawie EIOPA].

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*